

Agenda 2011

Octubre

Dissabte 29. Matí: Assemblea diocesana. Obert a tothom. A la parròquia de Sant Isidor, carrer Comte d'Urgell 178, entre Provença i Mallorca, línia 5 del metro. A les 10.15 h acolliment, Assemblea. Conferència a carrèc del Dr. Gaspar Mora sobre el tema del curs, és l'autor. Eucaristia i entrega de diplomes. Un petit refrigeri i comiat.

Novembre

Dijous 3: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Rivadeneyra 6, 3a, aula 1. Tema III: «Cinc escenes reveladores» (Mc 2,1-3,6[I]).

Dijous 10: Reunió de animadors. A las 5 de la tarde, en Rivadeneyra 6, 3.ª, aula 3. Tema III: «Cinc escenas reveladoras» (Mc 2,1-3,6[I]).

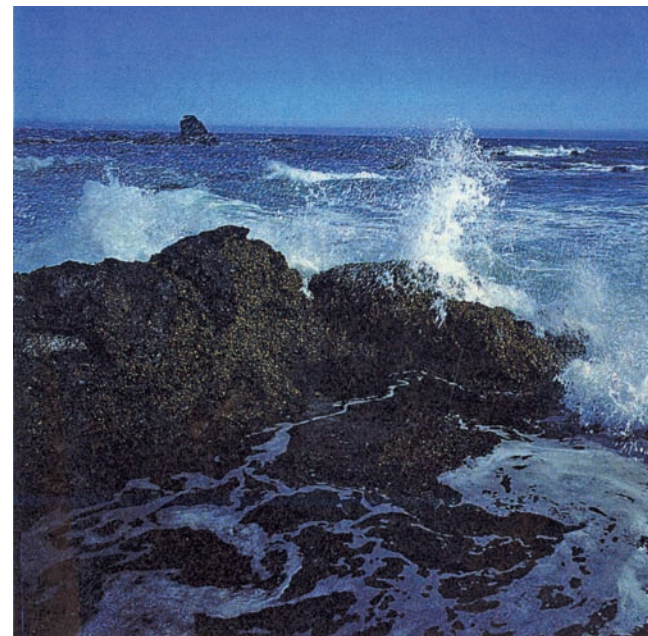
Desembre

Dijous 15: Reunió d'animadors, única del mes. A les 5 de la tarda, a Rivadeneyra 6, 3a, aula 1. Tema IV: «Cinc escenes reveladores» (Mc 2,1-3,6[II]).
Celebració del Nadal.

La secretaria de Vida Creixent romandrà oberta de dilluns a divendres en horari de 5 a 7 de la tarda.

Ressò

Octubre 11

Els cristians han de resistir davant de falsos mestres com una roca davant els embats de les ones. Han de fonamentar la seva vida en l'evangeli de Jesucrist transmès pels apòstols

No restar indiferent

En les primeres pàgines de l'evangeli de Marc crida l'atenció la resposta de molta gent davant la presència i els gestos de Jesús. Ningú no hi resta indiferent: «Immediatament deixaren les xarxes i el van seguir» (1,18), «Els deixaren el seu pare Zebedeu a la barca amb els jornalers i se n'anaren amb Jesús» (1,20), «La gent estava admirada de la seva doctrina, perquè ensenyava amb autoritat i no com ho feien els mestres de la Llei» (1,22), «Què és tot això? Una doctrina nova ensenyada amb autoritat! Fins i tot dóna ordres als esperits malignes i l'obeeixen!» (1,27), «Tothom et busca» (1,37), «Si vols, em pots purificar» (1,40), «Jesús ja no podia entrar obertament en cap població, sinó que es quedava a fora, en llocs despoblats. I la gent venia a trobar-lo de tot arreu» (1,45).

De mica en mica anirem trobant moltes altres persones que tampoc no resten indiferents davant Jesús, però en aquest cas rebutjant-lo.

A vegades, amb algú que coneixem de molt temps i amb qui tenim un tracte sovintejat, som capaços de preveure les línies de fons de la seva contesta o de la seva actuació davant d'un determinat esdeveniment i d'alguna manera deixem de sorprendre'ns. Això mateix ens pot passar en la nostra relació amb Jesús. Ell sempre parla a la nostra vida i vol sorprendre'ns, no deixant-nos caure en la indiferència.

© Vida Creixent
Rivadeneira 6, 6è - 08002 Barcelona
Tel. 93 412 21 20
info@vidacreixent.org
www.vidacreixent.org

Secretaria: Tardes de 17.00 a 19.00 hores

Text de la fotografia de portada:
Foto extreta d'Internet

Dipòsit legal: B. 8.204-2007
Disseny: Dfinis Design
Compaginació: Altés arts gràfiques, s.l.

Exposició

Els ballets rusos. Quan l'art balla amb la música
Aquesta exposició està organitzada pel Victoria & Albert Museum, de Londres, i es basa en la figura del ballarí rus Sergi Diaghilev, tota una llegenda en el món del ballet clàssic. Fins al 15 de gener de 2012
Horari: de dimarts a diumenge, de 10 a 20 h
Caixa Fòrum (av. Ferrer i Guàrdia, 6-8).
Tel. 934 768 536).

Llibres

La Bíblia. Barcelona: diverses editorials, 2011
Bíblia popular que reproduïx el text de la *Bíblia Catalana*. Traducció interconfessional (BCI), traduït de les llengües originals per un equip de biblistes de l'Associació Bíblica de Catalunya.
Llibre bàsic, imprescindible.

Josep M. Boixareu. *Sóc avi*. Barcelona: Saragossa, 2011

Un seguit d'experiències pròpies de l'autor, avi de dotze néts, i una forma de comunicar idees i inquietuds a d'altres avis, que poguessin suggerir noves idees i proporcionar recursos a pares i educadors.

Stéphane Hessel. *Comprometeu-vos!*
Barcelona: Destino, 2011
Després del seu llibre *Indigneu-vos!*, l'autor proclama ara la necessitat de comprometre's en una conversa amb Gilles Vanderpooten. Els autors conviden als lectors a buscar pistes per aconseguir, no un món millor, sinó un món viable.

Música

El piano en els diferents estils musicals.
Intèrpret: Bernat Català (piano)
Concert a càrrec d'aquest jove pianista que va guanyar el Premi d'Honor del Conservatori Municipal de Música de Barcelona. Interpretarà obres de J.S. Bach, L. Beethoven, F. Chopin, F. Liszt i C. Debussy.
Dilluns
A les 20.30 h
Centre Cultural La Casa Elizalde (València, 302. Tel. 934 880 590)
Entrada gratuïta. Aforament limitat.

Visita a la Sagrada Família

El dia 13 de setembre es va fer una visita guiada a la Basílica de la Sagrada Família. Va ser una visita per a tots els bisbats de Catalunya, organitzada per la Comissió interdiocesana. La idea era bona: la Sagrada Família ha tingut sempre un poder de convocatòria entre tots els catalans (i els que no ho són), i ara, després de la visita del Papa Benet XVI, encara la feia més atractiva. Les obres estan ja molt avançades, la part interior del temple està acabada i es pot gaudir de la bellesa de les formes gaudinianes, dels espais, dels contrallums. I com s'eleva l'esperit amb aquells arcs que sembla que van directes al cel!

La visita la va fer Mn. Bonet, rector del temple. No cal dir que va ser magnífica. Mn. Bonet ha viscut d'aprop, i per vincles familiars (l'arquitecte de les obres és el seu germà, Jordi Bonet) tota l'evolució d'aquestes obres, i a més es notava que és un enamorat d'Antoni Gaudí. Va fer un recorregut molt complet, que no es va fer gens pesat. Tothom va passar una estona immillorable.

Després de la visita es va anar a dinar. Necessitàvem reposar forces i també tenir un canvi d'impressions de tot el que havíem vist.

Gràcies per la idea i per fer-la possible!

La guarició d'un paralític (Mc 2,1-12)

«Aixeca't, pren la teva llitera i camina». Són les paraules de Jesús, les afirmacions contundents contra el mal, contra la malaltia, contra les limitacions en la vida humana d'una persona.

Concretament, on hi ha egoisme, hi ha pecat, sempre. On no hi ha egoisme, no hi ha pecat, mai. On acaba l'egoisme i comença l'amor, la solidaritat, el pecat desapareix.

Jesucrist ha vingut a ajudar-nos en la lluita sense treva ni descans, hem de mantenir-nos contra l'egoisme. On hi ha egoisme hem de dirigir-hi el nostre esforç per eliminar-lo; com exemple els quatre homes, portadors del paralític.

He llegit aquests dies quelcom perfectament aplicable a aquesta reflexió: A Munic hi ha un monument construït pels nazis al peu del qual hi ha aquesta llegenda: «Construït per a la Victòria. Destruït per la guerra. Avís per la pau».

Que aquest text de l'evangeli de Marc ens faci anar més enllà de la simple anècdota; que ens ajudi a pensar en el nostre egoisme, en la solidaritat, en el nostre pecat i en l'amor.

I deixem també que ens interrogui. La nostra fe, ¿és insistent com la del paralític? Ens cansem de posar la confiança en el Senyor? Volem que Ell ens guareixi de les nostres paràlisis? Quines són?

Miquel Bada
Consiliari diocesà de Barcelona

Ho ha dit...

«Em sembla que la vellesa és una mena de sagrament. Tot i que es perd l'oïda, hi sents més, perquè escoltes la vida, no pas els sorolls... A la llum de la mort, la vida adquireix un pes específic... més definitiu.»

Pere Casaldàliga, bisbe emèrit de Matto Grosso

«Paciència i calma, dues belles qualitats.» *Joan XXIII, Papa*

«Vós feu aquest món tan bell; ens crideu a embellir-lo amb Vós. Feu-me sentir de tant en tant que la seva bellesa no és res al costat de la vostra. Atraieu-nos a l'invisible.» *Thomas Suavet*

Pessigolleig

*Iniciem amb aquest nom una pàgina que, ben segur, cridarà la nostra atenció. Serà com una finestra per on podrem abocar-nos i contemplar altres paisatges que la vida ens ofereix, que sovint no criden l'atenció, ni són grans tractats de vida cristiana. Però fan pessigolles al nostre esperit, ens fan somriure, ens fan pensar, i fins i tot, proporcionen l'àmbit d'una pregària senzilla, gens «seriosa», molt espontània, molt d'acord amb allò que sant Ignasi ens deia: «**Buscar i trobar Déu en totes les coses.**» Bon profit!*

Ànima d'infant

Un nen d'uns 9 o 10 anys estava, embadalit, mirant l'aparador d'una tenda de sabates. Anava descalç i tremolava de fred. Se li acostà una bona dona que li digué:

—*Amic, què mires amb tant interès en aquest aparador?*
—*Li estava demanant a Déu que trobés unes sabates...*

La senyora l'agafà de la mà i els dos van entrar a l'interior de la tenda. Va demanar a l'empleat mitja dotzena de parells de mitjons. També va demanar que li portés un cubell amb aigua tèbia i una tovallola. La senyora se l'emportà al rerefons de la sabateria, li rentà els peus i els hi eixugà amb la tovallola. Després li comprà un parell de sabates, i l'acaronà mentre li deia:

—*No hi ha dubte, amic meu, que ara aniràs més còmode. Oi que sí?*

Ja se n'anava quan el nen l'agafà de la mà, amb els ulls espurnejant d'agraïment i de joia. Emocionat, li digué:

—*Perdoni, és vostè la «senyora» de Déu?*

No era la «senyora» de Déu. Simplement era una bona dona que, sense ni recordar l'escena del Dijous Sant, en què Jesús rentà els peus dels deixebles, va ser capaç de transmetre, espontàniament, gairebé per instint, la presència de Déu en aquells petits gestos dels quals en va plena la nostra vida quotidiana.

Valors humans de...

el Papa Pius XI». Tenia 43 anys i es trobava bé de salut: «Conservo tota la sensibilitat capaç de copsar Brindisi a Alexandria i després al Caire», on naturalment va visitar el Museu.

El següent trajecte va ser en tren cap a Jerusalem, després en cotxe a Natzaret i finalment a Galilea, on va ser acollit per un franciscà català, el pare Verdés. Les següents parades van ser Haifa, Beirut, Charfet, Damasc... fins instal·lar-se al poble de Qaryatein, «una aldea semibeduïna perduda al desert de Síria» amb cases de fang o toves assecades al sol i emblanquinades. Hi vivien uns 1.700 musulmans, uns quatre-cents sirians catòlics i altres tants jacobites amb llurs esglésies respectives, en un bon clima de convivència.

Després d'un mes se'n va a Alep, on diu la seva primera missa siriaca i d'allí enceta el viatge cap a Bagdad seguint el curs de l'Eufrates, acompanyat d'un xiïta, un sunnita i un jueu en un primitiu automòbil. Un cop a la capital d'Iraq, on estarà uns mesos, adverteix que ja no té res a veure amb la famosa ciutat de *Les mil i una nits*, ni en esplendor econòmic ni cultural, però sí que hi troba una gran diversitat de gents: «indians, kurds, beduïns, armenis, sirians, caldeus, perses, algun que altre grec o llatí ... És una de les poques ciutats musulmanes on els cristians no han estat mai perseguits». Visita el rei Amir Faisal i fa les primeres compres.

Entre febrer i març, acompanyat de l'arquebisbe de Bagdad, fa un periple per les ciutats en ruïnes de Ctesifont, Babilònia i Ur, la més antiga Mesopotàmia, on va coincidir amb el famós arqueòleg Leonard Wolley. Més recorreguts va fer i finalment va entrar a Assíria: Kirkuk, Mossul, el jaciment de Tei Nimrud (els seus famosos baixos relleus són al British Museum), el monestir de Xeix Ada. Va arribar, amb les caixes plenes d'interessants peces comprades, a Montserrat el 16 d'octubre de 1923.

De la col·lecció egípcia destaquen el sarcòfag de Nebet-itfet de l'Imperi Mig, les màscares funeràries i els vasos canopes, també és rellevant la col·lecció mesopotàmica de taules d'escriptura cuneïforme, i un talent babilònic...

Aquest 2011 es celebra el centenari del Museu de Montserrat. Ja s'han previst dues exposicions que tindran com a protagonista el pare Ubach.

Narcís

Extret d'Internet

Bonaventura Ubach (1879-1960)

Bonaventura Ubach és una d'aquelles figures que emergeixen a la palestra pública anys després de les seves aportacions personals i professionals. Com si els astres s'haguessin posat d'acord, s'han alineat ara per difondre la vida i obra d'un dels monjos de **Montserrat** més inquiet i actiu de principi del segle XX. No en va hi ha veus que l'han batejat com l'Indiana Jones de Montserrat. Però el benedictí fou molt més que això.

El pare Ubach, un expert orientalista, inicià la Bíblia de Montserrat, va crear el Museu de l'Orient Bíblic de l'abadia i va plantar la llavor de la primera escola sòlida de l'orientalisme antic a Catalunya. «Fou una persona emprendedora, innovadora, curiosa i aventurera, apassionada per l'orient bíblic», com el defineix el pare Pius-Ramon Tragan, director de l'Scriptorium Biblicum et Orientale de Montserrat, deixeble i principal successor de la seva obra.

El pare Ubach va emprendre una sèrie de viatges per conèixer de prop el món de l'Orient Antic. «Creia que la Bíblia es podia entendre tenint en compte les seves arrels», explica el pare Pius. Amb aquesta idea, va recórrer l'èxode bíblic d'Egipte fins el Sinaí i d'aquí cap a la terra promesa. També va seguir els recorreguts de Pau per Turquia, Síria, Grècia, Creta ..., descrits en el Nou Testament.

L'Ubach dels anys 20 estava molt preparat per a aquesta tasca: a més del llatí i les principals llengües occidentals, parlava l'hebreu, grec, àrab i sirià. Entre el 1906 i el 1910 ja havia viscut a Jerusalem, al monestir del mont Olivet, on va estudiar i ensenyar alhora. Des d'allí va fer les primeres exploracions en terres palestines. En aquell període també va fer una estada al Líban i va visitar Egipte (Memfis i Alexandria), Transjordania, Petra i Idumea. A més, acompanyat d'un sacerdot belga, el 1910 va poder dur a terme un dels seus somnis: anar en camell des d'Egipte fins el Sinaí i d'allí a la terra promesa, com s'explica en el llibre de l'Èxode.

Fins el seu retorn el 1922 va instal·lar-se a Roma, on va ensenyar llengües orientals. S'havia convertit en un savi de referència, però no en tenia prou. Superada la Primera Guerra Mundial, Ubach va poder tornar per fi a l'Orient, tal com anota el seu dietari el 30 de juny de 1922, «amb l'especial benedició de S.S.

Vaig assolint la meva *talla*...?

Déu té un projecte concret per a cada persona. Hauríem de tenir l'obsessió d'anar desenvolupant totes les nostres potencialitats per arribar a ser allò que Déu vol que sigui cadascú. No es tracta de comparar-me amb ningú, perquè cada persona és única i irrepetible. La competència no l'haig d'establir amb els altres sinó amb mi mateix. No cal ser el millor de tots, però sí arribar a ser tan bo com jo pugui ser.

Cadascú ha de saber viure d'acord amb la seva pròpia *talla*, aquella —és un misteri— que Déu m'ha assignat. No haig de viure per dessota de les meves possibilitats, perquè això significaria malversar els dons de Déu, esterilitzar la meua vida. Però tampoc es tracta d'aspirar a metes impossibles que només em portarien a la frustració. No és millor qui té més qualitats, sinó aquell que fa rendir més plenament les seves (*Mt 25,14-30*). En arribar al terme de la meua vida, no se'm preguntarà per què no he estat el millor de tots, sinó, en tot cas, per què no he sigut jo mateix, per què no he arribat a ser allò que hauria pogut ser. Això sí que se'm preguntarà.

Per conèixer quina és la meua autèntica *talla* haig d'estar atent als signes que Déu em va manifestant a través dels fets que vaig vivint i de les veus que fa ressonar dintre meu. Així aniré descobrint els defectes contra els quals haig de lluitar i les potencialitats que haig d'anar desenvolupant per tal d'anar assolint progressivament la meua *talla*, la que Déu ha escollit per a mi. I també descobriré, a cada etapa, fins on puc arribar ara sense perdre la pau. No oblidem que Déu no crea angoixa, sinó que asserena els cors. Per això necessitem sintonitzar amb Ell, l'únic capaç de donar-nos aquella força que és, al mateix temps, poderosa i pacificadora.

Aquesta tasca durarà tota la vida, perquè nosaltres sempre podem anar creixent, sigui quina sigui la nostra edat, la nostra salut i la nostra situació. Si ens esforcem, però, a viure sempre d'acord amb les nostres possibilitats, tindrem pau i donarem fruit perquè serem, a cada moment concret de la nostra vida, allò que Déu vol que siguem.

P. Lluís Armengol i Bernils, SJ

Col·laboracions

Uns quants pensaments

El dia més bonic? Avui
La cosa més fàcil? Equivocar-se
El major obstacle? El temor
El major error? L'abandó
La rel de tots els mals? L'egoisme
La distracció més bella? El treball
La pitjor derrota? El desànim
Els millors professors? Els infants
La primera necessitat? Comunicar-se
Allò que et fa més feliç? Ser útil als altres
El major misteri? La mort
El pitjor defecte? El mal humor
La persona més perillosa? La mentidera
El pitjor sentiment? El rancor
El millor regal? El perdó
Allò més imprescindible? La llar
La ruta més ràpida? El camí cert
La sensació més agradable? La pau interior
Una protecció efectiva? El somriure
El millor remei? L'optimisme
La força més potent del món? La Fe

Mare Teresa de Calcuta

Col·laboracions

Reunions d'animadors - Curs 2011-2012

2011

Setembre	dia 15	única del mes
Octubre	dia 6 català	dia 13 castellà
Novembre	dia 3 català	dia 10 castellà
Desembre	dia 15	única del mes

2012

Gener	dia 12	única del mes
Febrer	dia 9 català	dia 16 castellà
Març	dia 1 català	dia 8 castellà
Abril	dia 12	única del mes
Maig	dia 3 català	dia 10 castellà
Maig-Juny	dia 31	única del mes

Dia i hora reunions: dijous a les 17 h

Lloc reunions:
Català: Sala 1
Castellà: Sala 3
Única del mes: Sala 1

Celebracions i Trobades

Octubre 2011	dia 29 dissabte	Assemblea (matí)
Febrer 2012	dia 2 dijous	Candelera (tarda)
Maig 2012	dies 16-17	Trobada a Montserrat
Juny 2012	dies 5-6-7 dia 16 dissabte	Madrid Assemblea plenària Trobada final de curs